

“Hi ha un nou món àrab que neix”

Malika Achour (Siliana, Tunísia, 1973) és membre del sindicat de base de la Unió General Tunisiana del Treball (UGTT). Com a sindicalista va participar en primera línia a la revolta que ha posat fi a la dictadura del president Ben Alí en aquest país del Magrib.

Sindicalistes Solidaris - UGT de Catalunya acaba de publicar el llibre titulat *Converses amb 10 dones treballadores del Sud*. Una d'aquestes dones entrevistades és Malika Achour, membre de la Unió General Tunisiana del Treball (UGTT), organització fundada l'any 1946, durant la dominació francesa, com el primer sindicat genuïnament tunisià. Achour forma part del sindicat de base, l'òrgan representatiu dels sindicalistes dins l'estructura de la UGTT. Fa poc, ha participat en el projecte de cooperació sindical internacional Formagrib, organitzat per Sindicalistes Solidaris - UGT de Catalunya, la UGTA d'Algèria, la CDT del Marroc i la UGTT de Tunísia. La setmana passada, la UGT de Catalunya va portar Malika Achour a Barcelona i a més ciutats catalanes per a presentar aquest llibre.

—El mes de juliol vinent, a Tunísia hi haurà eleccions per a escollir una assemblea constitucional amb la missió de redactar una nova constitució. Esteu satisfeta que la democràcia hagi arribat finalment al vostre país?

JORDI PLAY

Malika Achour, fotografiada a la seu de la UGT de Catalunya, la setmana passada.

—Les eleccions a l'Assemblea Constitucional són només un primer pas per tal que el poble tunisià elegeixi les persones que hauran d'encarregar-se de fer una llei electoral i la nova constitució. El pas següent, molt més important, serà preparar les eleccions presidencials i parlamentàries.

—Quins són els principals canvis constitucionals que necessita Tunísia?

—Una de les coses més importants és que la nova constitució contingui una separació real de poders, que fins ara no ha existit a Tunísia. La nova constitució haurà de separar els poders

legislatiu, executiu i judicial. La constitució que va néixer amb la independència ja no ens serveix. Un altre dels canvis importants que calen és una llei electoral nova.

—A Egipte, de moment, la gent no està gaire contenta. Després de la caiguda del president Mubàrak hi ha tornat a haver manifestacions a la plaça de Tahrir. El canvi de Tunísia és un canvi real que accontentarà la gent o hi ha el risc que sigui superficial i tot quedi més o menys com abans?

—Quan hi ha una revolució, aquest risc hi és sempre. El govern que ara ha assumit el poder, que ja és el tercer després de la caiguda del president Ben Alí, ha de preocupar-se en primer lloc de la seguretat de la gent i de preparar les eleccions per a elegir el consell constitucional. Ara el poble tunisià vol seguretat i poder dur una vida normal. Hi ha una agenda ben precisa per a portar a terme tot això i a nosaltres ja ens satisfà. Sens dubte anem per bon camí.

—Heu vingut a Catalunya a presentar un llibre d'entrevistes a dones treballadores del Magrib. Què ho fa que a Tunísia les dones hagin tingut un paper tan important en la revolta?

—A Tunísia les dones són molt presents en les associacions, en els sindicats, són molt actives. La dona tunisiana ha evolucionat d'una manera diferent que en uns altres països del món àrab i ha aconseguit moltes coses, sobretot en el terreny de la igualtat amb els homes. En general, als països àrabs i musulmans les dones no són tan lliures, però a Tunísia tenen més drets, com el dret d'organitzar-se, el de fer política, fins i tot d'arribar a ser ministre. Això és una herència dels anys de la independència, perquè aleshores ja es parlava molt dels drets de la dona.

—I quant als sindicats, i concretament a la UGTT del qual formeu part, quin paper hi ha tingut, en la rebel·lió a Tunísia?

—En absència de les llibertats d'expressió, d'associació, de manifestació i de reunió, la UGTT ha estat una plataforma des de la qual els manifestants s'han pogut expressar. El sindicat ha tingut una forta presència en aquesta

JORDI PLAY

“La dona tunisiana ha evolucionat d'una manera diferent que en uns altres països del món

revolució, tot i que al principi fou una cosa espontània. Però com que les manifestacions al carrer no eren permeses, els sindicalistes han guiat la gent que hi havia al carrer. Amb això no vull dir que el paper dels altres col·lectius, com els advocats i més associacions, no hagi estat important, però els sindicalistes han tingut més llibertat per a reunir-se, ja que la llei els ho permetia.

—El sindicalisme a Tunísia va néixer a la segona dècada del segle XX. Es pot dir que la rebel·lió actual és deutora de gairebé cent anys de sindicalisme tunisià?

—Els sindicats fa molts d'anys que es revoltent contra la injustícia a Tu-

nísia, contra la feina precària i, sobretot, contra la desigualtat entre les regions. Més recentment, els sindicats s'han oposat a la corrupció i a les activitats que portava a terme la família del president Ben Alí. Però aquesta revolució ha sorgit d'una nova generació, una generació formada per gent de 20, 30 i 40 anys que provenen de categories molt diferents: joves, adults, dones... Aquesta ha estat la revolució d'aquesta generació.

—Per què aquesta generació ha portat a terme una revolució que la seva predecessora no va fer?

—Aquesta generació s'ha revoltat perquè és la dels temps de Ben Alí, que ha dit prou a les males condicions de vida. És una generació que ha volgut ser lliure, que rebutja les desigualtats; una generació que ha vist la pobresa de les regions de l'interior del país, que ha pres consciència del problema que significa la desocupació. Hi havia moltes raons per a la revolta.

“L'esperança és la meitat de la revolució”

àrab”

—Considerem que era necessària la renúncia del primer ministre Mo-hàmmèd Ghannouchi, que va liderar el primer govern després de la fugida del president Ben Alí?

—I tant. Ghannouchi no havia trencat amb el règim de Ben Alí. A més, no va garantir la seguretat del poble tunisià. No va aturar els bandits de Ben Alí, que robaven i mataren tant com podien. Ghannouchi era un ministre de Ben Alí i per això l'hem rebutjat, com rebutgem que hi hagi gent del seu règim en aquest nou govern. Volem començar un nou període i deixar enrere l'horrible etapa de Ben Alí.

—Després de la dissolució de l'RCD, l'Agrupació Constitucional Democràtica, el partit creat per Ben Alí, veieu la classe política tunisiana capacitada per a liderar la transició?

—A l'esquerra, que és allò que m'interessa, malauradament no hi ha cap partit que tot sol pugui liderar res. Ara

“Els sindicalistes han guiat la gent que hi havia al carrer”

ens cal una unitat de les forces d'esquerra per a superar aquest període. Si hi ha aquesta unitat d'esquerres es podrà avançar. En aquest moment han aparegut més polítics i partits, però el problema és que són molt nous. Un altre problema és que no es pot confiar en els partits que conformaven l'oposició durant el règim de Ben Alí. Després de 23 anys de règim és difícil de parlar de partits polítics. En qualsevol cas, la dissolució de l'RCD ha estat positiva. Ha estat un partit que ha fet molt mal i que ha malgastat molts diners.

—I els partits islamistes, poden ser una amenaça per al futur de Tunísia?

—Sí. L'islamisme és un perill. El discurs islamista arriba amb molta facilitat al poble. Els islamistes proven de convèncer la gent que els partits d'esquerra van contra l'islam. I molts s'ho creuen. Però si l'esquerra es manté unida podrà frenar l'islamisme. Seria una catàstrofe que els islamistes aconseguissin la majoria en les eleccions parlamentàries.

—Veieu possible que a Tunísia es puguin dur a terme unes eleccions lliures i democràtiques?

—Si ho volem, podem. Això ho vol el poble tunisià. Volem que per primera vegada hi hagi unes eleccions lliures i democràtiques. Aquest és el fet més important. Tot allò que s'ha fet fins ara no era ni lliure ni democràtic.

—Veient què passa a Líbia, una guerra civil en aquest país veï podrà afectar Tunísia?

—Sí, sobretot econòmicament, perquè hi ha molts tunisians que treballen a Líbia. Això faria que augmentés encara més la desocupació a Tunísia. Aquest risc també l'afronta Egipte. Per això és molt important també per a nosaltres que la revolució a Líbia triomfi i que els libis puguin ser lliures.

—Al Marroc, en canvi, el rei Mo-hàmmèd VI ha optat per renunciar a una part del seu poder amb la intenció d'aturar les protestes. Creieu

“L'islamisme és un perill. Si l'esquerra es manté unida podrà frenar-lo”

que en aquest país hi pot haver un canvi semblant al que hi ha hagut a Tunísia?

—El règim marroquí està molt preocupat per aquesta onada revolucionària, cosa que és comprensible. Al Marroc no hi ha llibertat, hi ha molta pobresa i uns dirigents i un entorn que són rics i dictadors. La revolució a tots els països àrabs és possible perquè totes les persones que els dirigeixen són dictadors. No és una revolució feta des de la pobresa, sinó des de la demanda de llibertat i democràcia.

—Què en penseu, de la posició que han pres les potències occidentals, com els Estats Units i la Unió Europea, respecte a les revolucions dels països àrabs?

—Jo opino que és el poble que ho ha de fer tot. Rebutgem tota intervenció en la nostra política interna, fins i tot després de la revolució. A Líbia els rebels refusen la intervenció. Una intervenció occidental seria molt negativa, sobretot veient què ha passat a l'Iraq. Jo ho rebutjo completament.

—Penseu que totes aquestes revoltes aportaran un altre món àrab?

—Indubtablement. Hi ha un nou món àrab que neix, un nou poble que diu que som aquí i que podem fer-ho. Tenim el coratge i volem la llibertat, ser un poble lliure i democràtic. Ser lliures i democràtics és la cosa més important ara per a nosaltres.

—La història recordarà Tunísia com l'origen de tot plegat. Els tunisians n'estaran orgullosos, d'això?

—De segur. Jo puc dir que hi he estat present, que hi he participat. Saludo amb força el meu poble, perquè ha donat als altres països l'esperança per a revoltar-se i canviar. L'esperança és la meitat de la revolució. Els pobles tunisià i egipci s'han revoltat amb l'esperança que el canvi és possible, com també el llibi. Per això estic orgullosa dels tunisians.

Xevi Camprubí